

Áhítat – 2020. 12. 19.

¹³Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. ¹⁴Miután elköltötte mindenét, nagy éhinség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. ¹⁵Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. ¹⁶Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” ¹⁷„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! ¹⁸Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. ¹⁹Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. ²⁰És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. ²¹A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. ²²Az apa viszont ezt mondta szolgálainak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! ²³Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, ²⁴mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.” ² (Lukács 15:11-32)

Lássuk az **ifjabb tékozló fiú** történetét egy nagyobb ívű bibliai összefüggésben!

Az egész Bibliát áthatja a **számkivettetés** és a **hazatérés** motívuma. Az egész emberi nem története sűrűsödik össze ebben a példázatban, amely nem kevesebbet ígér a világnak, mint **hazatalálást**. Mindnyájan az elveszített otthon után vágyakozunk. Ez a Biblia egyik alaptémája, a saját **otthontalanságunk** tapasztalata pedig ennek a tágabb történetnek a nyoma a lelkünkben. Az első csodálatos otthont Ádám és Éva hagyta el. Nem sokkal később Káin vált nyughatatlan bűjdosóvá. Aztán Jákób kényszerült hosszú számkivettett vándorlásra, majd a családjával együtt Egyiptomba ment az éhhalál elől. Az ottani rabszolgasorból Mózes vezette vissza a népet az ősi hazában. Évszázadokkal később Dávid bűjdosott, amíg király nem lett. Majd ismét a nép vonul a babiloni száműzetésbe, és ott sír a régi **otthona** után. A Biblia szerint az emberiség száműzetésben él, és haza szeretne jutni. Ezért a példázat mindannyiunknak szól, mert mindnyájan „**egy távoli vidékre**” vetődünk, messze az eredeti édeni otthontól. Tékozlás, éhinség, nélkülözés, disznólegeltetés csupán az utat szegélyező körülmények.

Miért olyan nehéz a hazatérés? Mert magának a bűn miatt megromlott emberi természetnek kellene radikálisan megváltoznia hozzá. Ez pedig – számos emberi kísérlet ellenére – nincs az ember hatalmában.

Aztán megjelent Jézus, és kijelentette: „**Betelt az idő, és elközelített az Isten országa.**” (Márk 1:15) Mi történt? Jézus azért jött, hogy mindnyájunkat megszabadítson a bűntől és a haláltól. Azért jött, hogy az emberi nemet **hazavigye**. Azt a **számkivettetés** tapasztalta meg, ami nekünk járt. Ő vette magára a bűneinkért és Isten elleni lázadásunkért járó átkot, a kozmikus **otthontalanságot**, hogy mi a valódi otthonunkba visszafogadtassunk. Őreá nézve fut elénk az Atyai Ház megtagadott Gazdája, a mi Atyánk. Őérte borul a nyakunkba, és csókolja bemocskolt arcunkat. Őérte hozatja futva a fiúság jegyeit, a tiszta új ruhát, a sarut és a gyűrűt. Őreá nézve rendez vége-nincs gazdag örömlakomát. Őérte lehettünk mi egycsapásra a moslékosvályúig elbitangolt elveszettekéből, a megtaláltatásunk tiszteletére rendezett örökké tartó mennyi lakodalom legnagyobb öröme.

Legyen imánk és énekünk:

(Az ének után Sík Sándor versét találjuk személyes „lelkigyakorlatnak”.)

*Mennyei jó Atyám hozzád futok sírva
Tékozló fiadként kebledre borulva.
Zárj engem szerető Atyai szívedre
Tengernyi sok vétkem ne vedd a szememre.*

*Jövök idegenből, sötét éjszakából,
Jövök egy romba dőlt, hazug rossz világból.
Tüskék megsebeztek, föld véremet itta,
Megtérő fiadat, Atyám, fogadd vissza.*

*Vétkeztem ellened, mikor elhagytalak,
Nem kérem én tőled, hogy hívjál Fiadnak,
Elég lesz egy kis hely az Atyai házban
Ott is boldog leszek örök szolgátságban.*

*A te kegyelmedre méltatlanná lettem,
Mégis a te szíved bánkodott felettem.
Ó mily jó éreznem, hogy a bűnöst szánod
Hazatérő fiad karjaidba zárod.*

Sík Sándor:

A bűneimmel egyedül

A bűneimmel egyedül vagyok.
A szó lebotlik ajakamról,
Mint elesett, fölvérzett kisgyereknek:
Kiáltana, de csak szepegni tud,
És poros arcán két sáros barázdán
Nagy tehetetlen könnyek cseperegnek.

Ó, hogy ismertem jót és rosszat egykor!
Néven neveztem a bűnt és erényt,
Mint Ádám a paradicsomban
A rámosolygó teremtményeket.
De most: egy néma rengeteget látok
Egy ismeretlen, névtelen világot
Az önmagát sem értő szó megett.

Oly kétségbeesetten egyszerű
A szó, a név, a számozott szabály!
A tett is olyan: megtapinthatod.
A *mások* tette olyan egyszerű!
De az én tettem? Ki értheti azt,
Mikor magam sem értem,
Amikor már az anyaméhben
Hét fátyollal fogantatott.

Ki mondja meg, mi vagyok benne én?
Mi az apám, és mi a nagyapám,
Mi ház, föld, víz, nap, amely érlelé?
Meddig Plutarchos, meddig Mózes,
Meddig Jókai, meddig Szent Ferenc,
Meddig a kenyér és meddig a perc,
És mekkora része az Istené?

Én azt sem tudom, tettem-é? nem-é?
Én cselekedtem, vagy csak úgy esett?
Vagy az egész csak képzelet?
Ó, vak sebészet gyóntatónak lenni,
De gyónni, - patakot tenyérbe merni,
Kottába venni a forgószelet!

Jaj, így vagyok a bűneimmel!
Megvert, fölvérzett, maszatos gyerek,
Még sírni is csak szepegve merek.
De Egyvalaki hozzám térdel,
Ölébe vesz, semmit sem kérdez,
Csak megcsókolja vérző homlokom.
És én meleg mellére bújva,
Szabadító sírásba fúlva
Az egyetlen szót dadogom:
Atyám!